

Hársalkodó

A Korányi Frigyes Szakkollégium lapja

Szerkesztette: Dobó Máté
Lektorálta: Leszko Dárus

2020/04

Dobó Máté – J. estéje

Épp a Király utcán sétált haza, mikor eszébe jutott M.P. slamje: „Nagyon fáj és nincs bocsánat/ De nem lőnek a Dunába és szabadon szólhatok.” J. bal kezében még egy borosüveget szorongat erőtlenül. Mégis úgy érzi dühében össze tudná törni. Nem ivott eleget, úgy gondolja, két koktéllal több segített volna. Attól mindig megjön a kedve a tánchoz. Belül művészlélek ő, de ezt kívül ritkán mutatja. Minek is? Szeretett volna ő festő lenni, vagy táncos, szobrász, bármi. Még szobafestő sem lett. Egy éve rágja már Bödőcs könyvét, nem tud végig érni rajta. Pedig alapjaiban nagyon jó mű, csak ideje kevés. Legalábbis ezzel nyugtatja magát. 5 évvel ezelőtt egy éjszaka alatt meglelt volna neki ez a 200 oldal. Most meg... de ez lehet van 300 is. Nem iszik a borból, csak viszi magával. Egyetlen társa maradt a hideg pesti éjszakában. Felvesz egy marék homokot a földről és az üvegbe szórja. Pont így nem tudott oldódni ő se a szórakozóhelyen. Pedig J. megpróbált mindent. Kért egy kis whiskey-t, de szigorúan kólával, nehogy a gyomra szeszélyeskedjen. Beszélgetni nem tudott. Ott volt körülötte az a sok ember, mindet ismerte valamennyire. Valakit csak látásból, valakit 2 mondatból és volt, akit

hosszú beszélgetésekből. Mégse tudott mit mondani. Mintha az agya feladta volna a szolgálatot. Mindent úgy rontott el, mint a bort a bele dobott marék homok. Úgysem kívánta már, nem is a kedvence. A száraz vöröset sosem bírta. Legfeljebb kólával, de ez túl jó minőségű, hogy elrontsa. Beállt táncolni, de a lábai nem mozogtak úgy. Maga sem tudta mi van belül, maga sem értette, miért nem érezte jól magát. Igaz, bulikban sosem sikerült jól éreznie magát. De, hogy a vacsora alatt sem. Pedig J. nagyon jó helyre ült, csupa olyan ember mellé, akikkel azt hitte, nagyon jókat fog tudni beszélni. De még a pezsgő sem segített. Nem jutottak el a szájáig a mondatok. Igazság szerint a szavak sem alakultak ki benne. Csak ült ott, és másra gondolt. Maga sem tudja kire. Talán P-re. De sosem akarta, és sosem fogja P-re fogni, hogy ilyen antiszociális lett. Persze, megfordult a fejében, de bármennyire is bántotta őt P., J. sosem tenne ilyet. Magában keresi a bajt. Ahol nyáron dolgozott azt tanították, ha valami hibás, akkor először magában keresse a bajt. Így elindult a szórakozóhelyről, remélte, mire hazaér megtalálja magában. Volt ideje gondolkodni, nem is a legrövidebb úton ment, pedig az 10 perc séta

lett volna csak, de ráér. Minden időt megérne J-nek, ha belül helyre tudná zökkenteni magát. Arra gondol, hogy mi lenne, ha ez sose múlna el.

Aztán csak megáll. Szétnéz. Ha akkor, 7 éve folytatja a művészsulit, ma megfesthetné ezt az utcát is. Pointilista lenne, mindig is Signac volt a példaképe. Élénkebbé tenné a pesti utcát, ahogy a saját életét is, kitörne a vászon kereteiből,

csak festene és festene. Bár a lelke törne így ki a saját börtönéből. Halk zeneszót hallott a távolból. Szép lassan elfelejtett mindent. Csak állt ott, halkán dúdolt. Nem mozdult, nem volt senki körülötte. A kedvenc dala ez. P-vel hallgatta sokat. De ez már nem számít. Egyre hangosabban énekelt. Elkezdett futni. Még nem tudta hova megy. Csak menni akart, gyorsan. Oda, ahol várják. Aztán irányt váltott. *Nem hozhatunk mindig jó döntéseket.*

Kotmayer Lili – Irány az internacionalizmus – komolyan!

Bár a mostani időszak messze nem ideális, hogy mindenki a februári közgyűlésen elhangzott ötleteken elmélkedjen, talán két online vizsga vagy az önkéntes munka két műszakja között jut idő arra, hogy kiszakadva a karantén mindennapjaiból átgondoljunk egy érdekes felvetést: szeretnénk-e külföldi hallgatótársaink előtt is megnyitni a Hársfa kapuit?

Kellenek egyáltalán külföldi szakkollégisták? Nehéz kérdés. Az ötlet megvalósítása rengeteg új feladatot és kihívást jelentene, melyek a kollégium több fontos elemét, így például a szakmai programok rendszerét, vagy a felvételi tábor menetét is alaposan felforgatnák. Minden nehézség ellenére azonban úgy gondolom, a külföldi hallgatók olyan pluszt adhatnának a kollégiumnak, amelyet kár lenne nem elfogadnunk csak azért, mert még nem látjuk pontosan, hogyan valósítható meg az integrálásuk a közösségbe. Abban mindenki egyetért, hogy a nyelvtanulás és -gyakorlás szempontjából egyértelműen segítség lenne a jelenlétük. Mindemmellet biztos vagyok benne, hogy vannak olyan hallgatók az angol és német képzések mindegyikén, akik időt és energiát nem sajnálva állnak tanulmányaikhoz, tudományos munkájukhoz, kiemelkedve ezzel társaik közül. A Hársfa mindig is ilyen embereket keresett és ezt a tervet, azt hiszem, a jövőben sem szándékozunk feladni – miért szorítkozzunk hát csak a magyar évfolyamokra, amikor új szakkollégistákat keresünk?

A kontra oldal érvei nagyrészt a közös nyelv hiányára helyezik a hangsúlyt, amely a nyelvtanulás szempontjából áldás, átok viszont, ha a jelenlegi szakmai kurzusainkat és akár a sokszor emlegetett közgyűlést vesszük alapul. Azt gondolom, hogy az általunk meghívott neves elő-

adóknak, akik aktív résztvevői a nemzetközi tudományos életnek is, nem jelent nehézséget, ha angolul kell előadniuk a Klubban, így ez minden bizonnyal nem jelentene problémát. (Itt szeretném megjegyezni, hogy a német hallgatók nagy része jól beszél angolul, ezért csak az angol nyelv felé való nyitás részünkről minden bizonnyal nem venné el a kedvüket a jelentkezéstől és számunkra is egyszerűbb egyszerre egy új nyelv bevezetése.) Mindemmellet elkerülendő, hogy azok, akik nem érzik annyira biztosnak az angol tudásukat, kizorítva érezzék magukat az előadásokról, indíthatnánk külön angol és magyar nyelvű kurzusokat, hogy mindenkinek legyen lehetősége a szakmai programokon való részvételre. A közgyűlés hasonló problémát jelent, de itt is lehetne kompromisszumot kötni: angol vagy magyar hozzászólásokkal és gyors fordításokkal szerintem nem húznánk sokkal tovább az eddig is maratoni hosszúságú gyűléseket.

Az itt felvetett két megoldandó feladat csak egy apró részlete a teljes képnek, nyilván sokkal több kérdést kell megbeszelnünk még, ha úgy döntünk, hogy szeretnénk külföldi hallgatókat is felvenni. Dáriusnak igaza van: a szakkollégista ritka állatfaj, ezért kell minden felvételi kérelmet megfontolnunk, akkor is, ha az extra munkát igényel a részünkről. Biztos vagyok benne, hogy amennyiben a külföldi hallgatók részéről van erre igény, megoldható az, hogy ők is Hársfások legyenek. Csak egy kicsit több időt kell rászánunk.

Remélem, felvetődik majd ez a kérdés még valamikor a részünkről, bár valószínűleg várunk kell még egy kicsit a személyes vitára. Azt is remélem, hogy hamarosan újra találkozunk, de addig is vigyázzunk egymásra és kitartást mindenkinek ebben a nehéz időszakban.

Csaba Marci – Erasmus Heidelbergben

Heidelberg egy délnémet város Badenwürttemberg tartományában. Az egykori palotagrófi város legfőképpen az óvárosáról, az egykori kastély romjairól és a Ruprecht-Karls Egyetemről ismert. Ez utóbbi a legrégebbi egyetem a mai Németország területén. A város számos kuttatót és turistát vonz a világ minden tájáról. A várost átszeli a Neckar és csaknem 160.000 lakosával a térség egyik legnagyobb városa. A városban megtalálható az egykori palotagrófi kastély, ahol a világ legnagyobb hordója is megtalálható. Nem vicc, 127.000 liter! Ezek mellett az Öreg-híd (Alte Brücke), számos templom és több történelmi épület is gondoskodik a látnivalókról.

Magát az egyetemet 1386-ban VI. Orbán pápa rendeletére alapította I. Ruprecht, később pedig 1803-ban Karl Friedrich vezetésével valósult meg az egyetem újraszervezése. Innen ered az iskola mai neve: Ruprecht-Karls-Universität. A prágai és a bécsi egyetem utána, a harmadik legrégebbi felsőoktatási intézmény az egykori Római Birodalom területén helyezkedett el. Az elmúlt szemeszterben az egyetemen 28.653 hallgató tanult és 527 professzor oktatott. Az épületei három területre csoportosulnak: Bergheim, Altstadt és Neuenheimer Feld, amelyek közül az utóbbi szolgál az Orvostudományi Kar campusaként. Az egyetemhez hozzátartozik a Mannheimi Orvostudományi Kar is. Így tulajdonképpen az egyetemnek két teljesskörű, és önálló orvosképzése van: Az Universitätsklinikum Heidelberg és az Universitätsklinikum Mannheim. Az egyetem Németországban különleges finanszírozási státuszt és széleskörű társadalmi elismertséget élvez. A QS Global Word Ranking szerint a 66. legjobb egyetem a világon, míg az külön az orvosi képzés a 31. A város 57 Nobel-díjassal büszkélkedhet, melyek közül maga az egyetem 33 projektnek adott otthont.

A Semmelweisről minden évben négy hallgató kaphat Erasmus ösztöndíjat Heidelbergbe, valamint ötödév után a Jellynek Harry ösztöndíj keretein belül egyéves kutatómunkát is lehet ott végezni. Emiatt elmondható, hogy a mobilitás

viszonylag könnyű és jól bejáratott, így adminisztrációs problémák csak ritkán lépnek fel, és ezt a személyes tapasztalataink is megerősíthetik.

Az Erasmus ösztöndíjak odaítélése a házi hely-

Heidelberg Németországban

osztón dől el. Itt Heidelberg viszonylag kedvelt célpontnak számít, és hamar el szokták vinni. Nem szabad megfeledkezni azonban arról, hogy számos egyéb kiváló lehetőségre is lehet pályázni úgy, mint Berlin, Lisszabon, Isztanbul vagy München. Ezért fontos, hogy a döntése során mindenki mérlegelje, hogy számára mi a legényegesebb. A kultúra, a táj, a nyelv vagy a tanulmányok és ennek fényében biztosan mindenki fog a számára megfelelőt találni.

A heidelbergi egyetemről kezdettől fogva nagyon részletes anyagok álltak rendelkezésünkre, hogy milyen tárgyat és hogyan vehetünk fel. Mivel többé-kevésbé ez az egyetem „találta ki” a klinikai tárgyak tömbrendszerben történő oktatását, ezért általában 4 hetes blokkokban lehet a tárgyakat tanulni. Ez abból a szempontból jelenhet problémát, hogy nehezebb beleszűrni az itthoni szemeszter hosszúságába 20 kreditnyi tárgyat (Ez pedig a Campus Mundi minimum kreditje). Szerencsére viszont az itthoni klinikák elég rugalmasan állnak az ötödéves tárgyakhoz és könnyen besűríthetők az itthon teendők a szeptemberi hónapba. (Kint a szemeszter csak október első hetétől kezdődik.) Mi Gyermekgyógyászatot, Pszichiátriát és Szemészetet csináltunk. Ezek mellett lehetőség van a legtöbb többi ötödéves tárgy elvégzésére is. Az egyetemen keresztül könnyen kaptunk kollégiumi szobát, és a szobatársaink is nagyon segítőkészek voltak.

Nagy általánosságban az oktatásról kint az igaz, hogy máshol vannak a súlypontok, mint nálunk. Nagyobb a hangsúly a gyakorlati és kommunikációs készségeken, mint az elméleti

tudáson. Ennek megfelelően a kinti hallgatók ugyan nem tudják a cisztás fibrózis 3. leggyakoribb mutációját, azonban nagyon szépen és megbízhatóan vizsgálnak betegeket, vesznek vért, és adminisztrálnak. A gyakorlatok során sokszor kellett beteget vizsgálni egyedül, ahol nagyon türelmesek voltak a nyelvtudásunk adott szintjével és sosem kellett megkülönböztetve éreznünk magunkat. Ez a mentalitás számonkérések formájában is tettenérhető volt. Jó volt látni a kinti kórházi épületeket és intézményeket, mert az egyértelmű anyagi fölénytől eltekintve, sokkal ésszerűbben voltak szervezve a dolgok, mint itthon.

A diákélet más, mint Budapesten. Ha valaki szereti a nagyvárosi pörgést és a rendszeres nagyobb egyetemi bulikat, akkor időbe fog telni neki míg megszokja az új környezetet. A hallgatók távolságtartóbbak egymással és visszafogottabbak (a más országból érkező erasmusosok nem tartoznak ide).

Egy kinti ismerősöm ezt úgy próbálta elmagyarázni, hogy időbe telik megtörni a jeget, de ha ezen túl van az ember, akkor biztosan egy életre szóló barátságot kötött. Rendkívül sok jó programot szervez egyébként az ESN (Erasmus Student Network) Pl.: ismerkedős esteket, utazásokat a környékre stb. Szóval egyértelműen nagyon jó lehetőségek vannak kikapcsolódni és ismerkedni is. Ha már a kikapcsolódásnál tartunk, az egyetemi sportlehetőségek sokszínűek: 3 db hatalmas sportcsarnok, számtalan futópálya és egy uszoda is gondoskodik arról, hogy a fiatalok bármikor sportolhassanak. A nagyrészüket természetesen teljesen ingyen.

Egy másik lehetőség, amiről mindenképpen fontos szót ejteni az a nyelvtanulás. Persze mindenképpen ragad az emberre nyelv a hétköznapiak során is, viszont minden egyetem kínál intézményi nyelvtanulási lehetőségeket is, relatív jó áron. Én a véletlennek köszönhetően olyan csoportba kerültem, ami egy nyelvvizsgára készített fel. (Amire eredetileg jelentkeztem saj-

nos nem indult) Egyrészt a rendszeressége miatt itt lehet igazán jó kapcsolatot kiépíteni másokkal másrészt, ha van a szemeszter végén valamilyen számonkérés, akkor szerintem hatékonyabban tanul az ember. Így jártam tehát a Deutsche Sprachprüfung für den Hochschulzugang (röviden DSH) felkészítő kurzusra. Ez a nyelvvizsga alapvetően egy nyelvi követelmény, ha valaki német nyelven akar egyetem tanulni. Véleményem szerint egy nagyon praktikus tudást adó vizsga és széleskörben elismert. (Itthon DSH-2-től C1 komplexként honosítható.) Szóval szerintem mindenki próbáljon részt venni egy ilyet vagy ehhez hasonló nyelv-

A semmelweises csapat

kurzusban, ha lehetősége van rá.

Az Erasmus tehát egy olyan lehetőség, amit legalább egyszer mindenkinek ki kellene használnia a tanulmányai során. Az, hogy ez részképzés, szakmai gyakorlat vagy diploma utáni mobilitás keretein belül valósul-e meg, mondhatni mindegy. Előny, hogy szerencsére egy olyan világban élünk, ahol a határokat átlépve irataink ugyanúgy érvényesek, a mobiltelefonunk működik, és a bankkártyánk is elérhető. Az Erasmus pedig egy tiszta és transzparens ösztöndíjrendszer, amit szívvvel tudok ajánlani minden kollégistáknak.

Ismerj meg egy kolist!

Interjú Miklós Gabival és Módos Domival

Most már tudjuk, hogy elhalasztásra került a KFTF. Ez gondolom nem segíti meg a szervezést. Mi változik így, mit nem kell így sem változtatni?

Miklós Gabi: Mikor véglegessé vált, hogy el kell halasztani a KFTF-et, első gondolataim egyike valami hasonló volt: „Előttem 24 ember gond nélkül megszervezte ezt a rendezvényt, mikor én lennék soron, természetesen kitör egy világvárvány.” Beletelt pár napba, amíg lassan beszivárgott a tudatomba, mennyi munkát kell majd előlről kezdeni. A zsűritagok meghívása, az absztraktok újbóli bekérése és az absztraktfüzet újraserkesztése mellett rengeteg e-mail-váltás, szervezkedés vár még ránk. Az alapkonceptió, a design és a megérkezett regisztrációs csomagok nagyjából változatlanok maradnak. A kezdeti meglepettségen gyorsan túllendültem, és az igazat megvallva hálás vagyok, hogy legközelebb több tapasztalattal a tarsolyomban, talán kevesebb stressz kíséretében folytathatom a szervezést.

Milyen most már lassan a harmadik szorgalmi hét a kollégiumon kívül? (Mi hiányzik a legjobban?)

Miklós Gabi: Az elején nagyon nehéz volt megszokni, hogy 0-24 egy légtérben tartózkodom. Normál esetben egy napot nem bírok egy helyben maradni, most pedig több hétig alig hagyom el a lakást. A legjobban az emberek hiányoznak a koliból, egy-egy tartalmasabb random beszélgetés, vagy akár csak a lépcsőházban váltott pár mondat egy éppen arrafelé közlekedővel mindig feldobják a napom.

Módos Domi: Az első napokra szinte vissza sem tudok emlékezni, olyan gyorsan történtek az események, azóta viszont elég unalmas a napi rutin. Ennek ellenére érzem, hogy a szigorlatokkal és az állami vizsgával kapcsolatos bizonytalanság miatti stressz dolgozik bennem a háttérben. A legjobban a blokk-társaimmal való beszélgetés hiányzik, jó lenne az online színtéren kívül személyesen is találkozni. Elkezdett hiányozni a klinikai munka is, aminek örülök, mert ez mutatja, hogy jó hivatást választottam.

Milyen tanácsot adnátok a fiatalabbaknak a huzamosabb otthoni tanuláshoz?

Miklós Gabi: Szerintem sokkal effektívebben lehet otthon tanulni, kevésbé megterhelő, az embernek utazás helyett van ideje a töltekezésre két tanóra között. (És akkor most a valóság: itthon töltött lassan három hetemben mindennel foglalkoztam, az egyetemi tananyagot kivéve.) Nagyon könnyű elúszni, az ember felkel az előadás előtt tíz perccel, egy pizsamában kávéval a kezében odaül a laptop elé, és az se nagy baj, ha a kanapén még szunyókál egy kicsit, miközben az előadó az autoimmun bőrbetegségeket mutogatja lelkesen.

Az én tanácsom mindenki számára az volna, hogy tanuljunk meg felelősséggel beosztani az időnket, és tudatosítsuk, hogy bár a jelenlegi helyzet néha kísértetiesen hasonlít rá, ez most nem a nyári szünet.

Módos Domi: Azt javasolnám, hogy próbáljanak kifejezetten a vizsgák elméleti részére készülni, hiszen a gyakorlati praktikákat nem lehet teljesen távoktatásban elsajátítani. Nálam mindig jól működő technika az, hogy napi adagokra osztom a tételsorokat, így dinamikusan haladok, ez pedig nap mint nap ad valamennyi pozitív visszacsatolást, sikerélményt.

Milyen tanácsot adnátok érettségiző, felvételiző, koliba jelentkező önmagatoknak?

Miklós Gabi: Ha ebben a helyzetben érettségiznék, valószínűleg ugyanaz lenne a tanácsom, mint amit fentebb említettem: felelősségteljes időbeosztás. Nem szabad szem elől téveszteni a céljainkat, inkább a jelen helyzetben is meg kell találnunk az előttünk álló lehetőségeket.

Módos Domi: Azt tanácsolnám, hogy igyekezzenek minél jobban a korábbi napirendjüknél maradni az otthoni esetleges zavaró tényezők ellenére, és haladni az anyaggal az érettségire. Tanulás után pedig töltsenek minél több időt a családjukkal, beszélgessenek a barátaikkal, mert karantén idején az egyik legnehezebb feladat szerintem, hogy lélekben -szociális kapcsolataink ápolása lévén- napról napra meg tudjunk újulni.

Domi, mi a legkedvesebb emléked az elmúlt 5 évből a koliból?

Módos Domi: Nagyon nehéz egyetlen emléket kiválasztanom, hiszen rengeteg szép élménnyel gazdagodtam az öt év során. A közös események közül az Avatásokra, Visszaszivatásokra és Mikulás műsorokra emlékszem vissza nagyon szívesen. Mégis, talán a mindennapok apró pillanatai fognak legjobban hiányozni: az esti beszélgetések, borozgatások a blokkban, és az, hogy még a legnehezebb időszakokat is sikerült egymásra támaszkodva humorral és emlékezetes élményekkel megtölteni.

Most, hogy otthon vagytok, mit csináltok szabadidőtökben és ez miben különbözik attól, amit a koliban csinálnátok?

Miklós Gabi: Sokkal több időt tudok mostanában a hobbijaimra fordítani. Rengeteget olvasok, rövidítve ezzel az igen hosszú könyv „kívánságlistámat”, ezen kívül rajzolok, zenélek. Én is beálltam a karantén idején kovással kelttésztát készítő népes csoportjába, tényleg jó móka. Elkezdtem programozni tanulni, de egyelőre nagyon az alapoknál tartok. Tele vagyok ötletekkel, tervekkel, attól tartok, minden megvalósításához még a karantén sem lesz elég. A társasági élet azért nagyon hiányzik, nem ugyanolyan zoomon beszélgetni a barátaimmal, mint személyesen jelen lenni. Jólesne végre egy kellemes tavaszi estét eltölteni pár cimbora és néhány üveg sör társaságában valami zöld területen.

Módos Domi: A szüleim otthonról dolgoznak és a húgom is távoktatásban tanul, így lehetőségünk van olyan sok minőségi időt együtt itthon tölteni, mint talán még soha. Annak ellenére, hogy a barátaimmal is gyakran beszélgetek, más ennek a dinamikája. Online kevesebb lehetőség van a koliban mindennapos csajos tevékenységekre, és mindenkivel kevesebb érdekes dolog történik ezekben a napokban.

Juhász Huba – Make the Exodus great again

Az idei évben is, mint már sokszor ezelőtt, megrendezésre került nagy hagyományoknak örvendő programsorozatunk, az Exodus. Ezúttal napi két programmal - egy könnyedebbel és egy 18. életévüket betöltött hallgatók számára létrehozottal - találkozhattak a résztvevők.

Nem túlzás, ha azt mondanom, minden kolégista kedveli ezt a hetet, ugyanis a sokszínű eseménnyválaszték közt akárki kedve szerint megtalálhatja a neki szimpatikusát. Az Exodus előzményeként a DB szoba kitakarításra került, mely nagyban megkönnyítette a szervezést, és régi relikviákra is szert tettünk (Exodus zászló).

A hét a hivatalos lobogó kikötésével, majd a társasjáték esttel vette kezdetét.

38 ember gyűlt össze 23-án vasárnap este azért, hogy Dixittel, Banggel, Catannal és sok más játékkal, egymás életét megnehezítve győzelmet arassanak. Másnap 6 lelkes blokk mutatta meg, hogy nem csak a tanuláshoz és a könyvek lapozgatásához, de ínycsiklandó ételek készítéséhez is értenek. A csapatoknak párosával kellett egy előételt/levest, egy főételt és egy desszertet elkészítenie. A vacsoracsatát kö-

vető kajakómát a Virsliparti című film alatt pihenhettem ki a társaság, ami osztatlan sikert és megbotránkozást okozott a jelenlévők számára.

A második hivatalos napon este hét órakor vette kezdetét a Csocsó-bajnokság, ahol 11 csapat mérte össze kézügyességét és technikáját. A végeredményt azonban semmilyen csel és ügyeskedés nem tudta befolyásolni, így Palla Tamás és Csaba Marci vitte el az első helyet. A második helyezést Hainzl Tobias és Nagy Krisztof foglalta el, míg a harmadik hely mindenki legnagyobb meglepetésére, a vígaszág adta páratlan lehetőséget kihasználva Szilágyi Fruzié és Leszko Dáriusé lett. Az este későbbi részében a Beerpong-bajnokság került megrendezésre, ami váratlan és meglepetésszerű faktorok közbejötté miatt hosszúra nyúlt, és pontos végeredmény sem született. Ennek ellenére a megfelelő mennyiségű szeszes ital rendelkezésre állt, ezáltal senki kedvén nem esett csorba. Ez az első emeleti társalgó faláról nem mondható el sajnós.

Harmadik napon Honfoglaló-bajnokság (nyertes: K. Krisztof és T. Rebeka) és kiegyenlítő foci (nyertes: K. Viki és Gy. Beni) volt a soros. Negyedik napon pedig a sokak által ismert és szeretett Kártyák az emberiség ellen

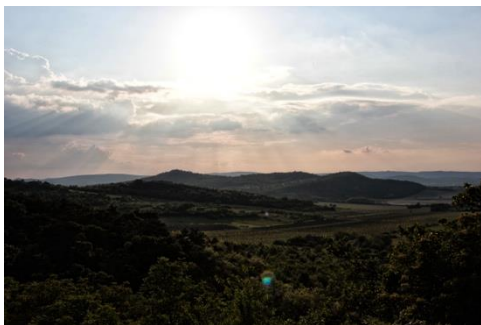
volt az első program, melyet két csapatban, kisebb pletykákkal és belső kollégiumi titkokkal kiegészítve játszottuk. 21:00-kor kezdetét vette az első Kelly Bale Vízilabda Kupa. A résztvevők száma hétfőhöz képest ugyan megcsappant, de nekünk ez sem szegte kedvünket, hogy hason csúszva a kiegyenlítő foci bormámorának maradékában, lila foltosra hemperegjünk a derekunkat s lábainkat.

Az utolsó nap szintén rendhagyó esemény került megtartásra, melynek győztese (a 26-os blokk ifjú huszárjai) az Exodus kupa tulajdonosaivá válhattak egy évre. A résztvevők jó pár vendéglátó ipari egységet körbejártak, majd a verseny hivatalos része után a Tarajos götte leítatóközpontot újfent meglátogatva zártuk le az estét. A hagyományokat megtartva Kléh Györk, Diákbizottságunk elnöke és én, J. Huba a társalgóba kivonulva töltöttük az estét.

Összességében nézve határozottan kijelenthetem, hogy megérte a befektetett energia. Külön köszönetet érdemel a rengeteg segítségért Kákonyi Marcell és Palla Tamás és az összes résztvevő, aki a programokat színesítette. Kivételes érzés volt a kollégiumi egységet és lelkesedést ilyen formában megtapasztalni, és egy ilyen bizottsági csapattal közös programot szervezni.

Botos Péter – A kamera másik oldalán

Kisgyermekkoromban volt egy kellemetlen élményem a kamerákkal kapcsolatban, amire személyesen nem emlékszem, de a szüleim minden egyes alkalommal, amikor lehetőségük adódott, megbizonyosodtak arról, hogy

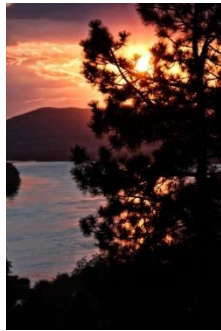
eszembe juttassák. Ugyanis kirándulni voltunk és engem valószínűleg már akkor is lenyűgözött a fényképezés világa, ezért elkértem édesapám még filmekkel működő kameráját és lelkesen elindultam felfedező utamra a macskaköves tereken és utakon. Nem vagyok benne biztos, hogy értékelhető kép született volna, abban sem,

hogy egyáltalán tudtam, hogyan kell képet készíteni. Mindenesetre annyira beleéltem magam a helyzetembe, hogy a lábam elé nem figyeltem és egy hatalmas eséssel a kamera a macskaköviön landolt, darabjaira törve. Azóta sem tudom, hogy megjavították-e egyszer, erről már nem szóltak a családi ebédeken az anekdoták.

Tizenéves koromban édesanyám barátja több eseményre is elhozta a fényképezőgépét és azzal számomra lenyűgöző képeket készített, néha még nekem is megengedte, hogy pár képet csináljak a baráti társaságról. Születésnapomra fotós újságokat és könyveket kértem, amiket elkezdtem behatólag tanulmányozni és közben gyűjteni a pénzemet egy saját gépre. Másfél éven belül, kis szülői segítséggel megkaptam az első fényképezőgépet, amit a mai napig használok. Óriási áhítattal és odafigyeléssel bántam vele, a legtöbb utam ilyenkor zöldfülű fotósként a kertünkbe vezetett, ahol a sok állatot és növényt a lehető legtöbb irányból és szögből

lefotóztam. Büszkén vittem magammal a családi és baráti találkozókra, ahol mindenki hálás volt, hogy megörökítettem a pillanatok.

Lassan-lassan elkezdtem fotózni az iskolai ünnepeken, gólyatáborokban, gombavatókon és ezután már sok eseményre engem kértek fel fényképezni, én pedig szívesen elvállaltam, mert nagyon szerettem csinálni. Sosem tartottam magam profinak, mert nem voltak meg hozzá a megfelelő felsze-

reléseim, mindig megmaradtam a hobbi fotózásnál, de amennyire tudtam, kihasználtam a lehetőségeimet a fejlődés szempontjából. Mindazonáltal elérték a fényképezés árnyoldalai is, amit általában nem mesélnek el a fotósok: amikor határidőre kell elküldeni a képeket és mindenki sürget. Bár magát a képet elkészíteni a megfelelő beállításokkal pár másodperc, a jó minőségű képhez szükség van utómunkára, ami néha öt-tíz percet is igénybe vehet képenként. Amikor egy eseményről készített háromszáz-

négyszáz képemet éjszakákon át szerkesztettem, csinosítottam, nem értették az emberek, miért töltök vele ennyi időt. Azonban ebben is olyan voltam, mint az élet legtöbb területén, nem szerettem félkész munkát kiadni a kezeim alól.

Az események fotózásán kívül, amikor az emberek voltak a középpontban és az ő érzel-

meiket, a pillanatok nagyszerűségét kellett megörökíteni, nagyon szerettem a természetbe menekülni vagy városnézéskor fotózni. Szívesebben készítettem el a képeslapok fotói helyett a sajátjaimat, amiket otthon visszanezve eszembe jut, honnan is készült, mit éreztem akkor, kivel voltam azon a helyen és sokkal jobb és szebb így az emlékezés. Meg van annak is a varázsa, amikor nem másoknak, hanem magamnak készítem a képeket egy utazáson és ezek az én kincseim maradnak.

Azt gondolják az emberek, aki ennyit fotózott és ennyi időt töltött a kamera mögött, szereti, ha róla is készülnek képek. Ez rám egyáltalán nem igaz, sosem szerettem, ha fényképet készítenek rólam, az én otthonom a fényképezőgép másik oldalán van, és ott érzem a helyemen magam.

Leszkó Dárius – **A Fekete herceg rubinja**

A rubin, ásványtani nevén korund, a kardiális drágakövek egyike. Vértörvörös színe a történelem folyamán kivételes rajongást váltott ki a nemesi családok körében. Számos kultúrában léteznek hírhedt rubinokhoz kötődő legendák, ilyen például a Fekete herceg rubinja is.

A rubin nem volt mindig átkozott, valaha csupán egy volt a többi drágakő közül, amely Abū Sa'īd, Granada mór hercege birtokolt a XIV. században. Ekkortájt a mórok és Kasztília uralkodója, I. Péter között véres harcok dúltak

a mórok által megszállt területekért. Nem csoda, hogy a vesztésre álló granadai herceg hajlott a megegyezésre, bár annak feltételei a mai napig tisztázatlanok.

I. Péternek esze ágában sem volt békejobbot nyújtani; meghívására a mór herceg Sevillába utazott, ahol I. Péter állítólag saját kezűleg végzett vendégével, majd megfosztotta ingóságaitól, köztük egy tekintélyes méretű rubintól is. Azt nem tudni, vajon a rubin Abū Sa'īd ráfa-

gyott vérétől kapta-e jellegzetes mélyvörös szí-
nét, ám abban mind megegyeznek a legenda
változatai, hogy a kövön ülő átkot az aljas áru-
lás hozta rá.

Drágán megfizetett bűnéért Kasztília ural-
kodója. Tulajdon testvére, Henrik, Trastámara
grófja letaszította trónjáról és elkergette. A
megsúfolt uralkodó bosszút forralt, és ehhez a
Fekete herceg (Edward of Woodstock, III. Ed-
ward angol király fia) segítségével folyamodott.
A Fekete herceg Kasztília sikeres visszafogla-
lásáért, nem mást kért, mint a később róla elne-
vezett drágakövet. A győzelem után visszatért
Aquitaniába, ahol elkezdtek mutatkozni halálos
betegségének első jelei. Különböző intézkedé-
seket hozott, amelyek a környék ellenszenvét
váltották ki; megközelítőleg 900 település lá-
zadt fel ellene. Megtorlásul elfoglalta Limoges
városát, és katonáival lemészároltatta 3000 la-
kosát. Kínkeserves halála után megközelítőleg
40 évre a rubin eltűnt a történelemlégyűjteményekből.

Legközelebb 1415-ben találkozunk vele,
amikor V. Henrik angol király drágakövekkel
kirkott sisakját díszítette. Az Azincourt-i csa-
tában V. Henrik egy csatabárdtól kapott sebzés
során majdnem elvesztette sisakját fejével
egyetemben, szerencséjére azonban nem lett a
rubin balszerencséjének áldozata. III. Richárd a
Bosworthi csatában, mely lezárta a rózsák há-
borúját,

viselte páncélján a drágakövet, amely az életét
követelte.

4 font fejében az angol királyi család egy
időre megvált a Fekete herceg rubinjától. A csa-
lád tulajdonába ismét 1660-ban került II. Ká-
roly angol király uralkodása alatt, ekkor került
a rubin olyan előkelő pozícióba, hogy a királyi
korona ékköveként tündökölhett. Bár, a kő-
nek ekkor sem volt nyugvása, ugyanis Thomas
Blood ezredes megpróbálta eltulajdonítani, és a
köz nagy meglepetésére a király hihetetlenül
nagyvonalúan megkegyelmezett a tolvajnak.

Később a kő útját különböző balesetek kí-
sérték, amelyből valamilyen csodával határos
módon mindig megmenekült. A jelenlegi kirá-
lyi koronában is előkelő helyet foglal el a Fe-
kete herceg rubinja, melyet a középkorban át-
fűrtak, hogy nyakéket készítsenek belőle, ám
most egy kisebb rubinnal töltötték ki aranyfog-
latban. Talán a lehető legnagyobb titokra a
drágakövel kapcsolatban nem tértünk ki.

A Fekete herceg rubinjának útját kísérő vér-
ontás és tragédiák sorozata illetve az angol ki-
rályi koronában betöltött szerepe tette Abū
Sa'īd, Granada mór hercegének ékkövét a világ
egyik legismertebb drágakövévé. Vizsgálatok
kiderítették, hogy ez a hírhedt drágakő, igazá-
ból nem is rubin. Valójában egy rubinra nagyon
hasonló ásvány a spinell évszázadokon keresz-
tül megtévesztette a tulajdonosait.

Di Giovanni Márk – MKK

Mi is az az MKK, azaz Műegyetemi Katolikus Közösség? Budapesti egyetemisták, illetve egyetemista korúak közössége vagyunk, akik (majdnem) minden hét csütörtök estét együtt töltjük, együtt állítjuk meg a mókuskereket és töltődünk fel közösen a következő hétre. Közös bennünk, hogy keressük az utunkat Isten és egymás felé, és erről szívesen beszélgetünk kisebb csoportokban. Mindenki tagja egy, a korosztályának megfelelő 15-20 fős csoportnak, ezen belül történnek a beszélgetések, általában 3-4 fős, alkalmanként változó kiscsoportokban. Így könnyebb megnyílni, a különböző háttérrel rendelkező társak miatt nagyon érdekes beszélgetések alakulnak ki.

Egy-egy csütörtöki közösségi alkalom („közi”) közös imával kezdődik, minden héten más csoport az ima- és témafelelős. A heti témához kapunk egy kis ráhangolódást, majd a csoportok összegyűlnek és megbeszéljük, megvitatjuk a hallottakat. Ezt követi a katekézis, ahol többnyire Pákozdi István atya katolikus pap megosztja velünk a gondolatait a témával kapcsolatban, majd pedig egy kötetlen beszélgetéssel folytatjuk szendvicsek mellett (agapé). Végül közös imával és énekléssel zárjuk az este hivatalos részét. (Pontosabban a heti felelősöknek a mosogatás és takarítás még hátra van, de csapatban az is „buli”). A csoportokon belüli ismerkedést, kapcsolattartást a „továbbmenetek” is nagyban elősegítik, ilyenkor a közi befejezte után jó idő esetén kiülünk a Duna-partra, kevésbé jó időben pedig egy vendéglátói egységet látogatunk meg együtt.

A köziken kívül rengeteg eseményen lehet részt venni. Ahogy a köziken, így ezeken az eseményeken is a közösség tagjai a szervezők, tehát olyan programok vannak, amelyeket a közösség, csoport tagjai szeretnének! Hogy néhány programot említsek, évente van hangverseny, évente többször pedig a táncolni vágyók összegyűlnek bálozni egyet, de van focibajnokság, röplabdázás és túrázás is!

Számomra nagyon sokat jelent a kis csoportunk, és bár csak idén csatlakoztam, úgy tekintenek rám, mint egy régi barátra. Ha valaki keresztény közösséget keres, bátran ajánlom az MKK-t!

Sebestény Réka – Wes Anderson különleges világa

Wes Anderson tipikusan olyan filmrendező, akit vagy szeretsz, vagy utálsz. De ami igazán különleges az az, hogy akkor is, ha valaki nem kedveli a stílusát, kénytelen elfogadni a kreativitását és értékelni a filmvilágra gyakorolt elvitathatatlan hatását. Wes Anderson képes úgy életre kelteni a történeteit és közben formálni Hollywoodot, mint ahogy csak keveseknek sikerült előtte. De mi teszi őt olyan különlegessé?

Minden döntés, amit Wes hoz, minden, amit csinál, a „l’art pour l’art” szellemiségében történik. Mindig gondoskodik arról, hogy a nézők tudják, hogy amit néznek az csupán fikció és azt akarja, hogy a filmet magáért a filmért értékeljék. Ez különféle aspektusokban nyilvánul meg, de a karakterfejlesztése az egyik legprominensebb, hisz minden ahhoz kötődik.

Először is beszéljünk a kameramozgásokról. Szimmetria. Anderson a szimmetriáról szól. Szereti a félalakos kameratartásokat, a felvételeit szemmagasságból készíti, a tárgy mindig a középpontban helyezkedik el. Robert Yeoman segítségével Anderson képes létrehozni saját

kis pastel világát. A kamera mozgása változatos műveiben, mindazonáltal vannak egyértelmű minták, mit például a kocsizás és a panorámázás. Időnként „kellemetlen kameramozgások” léphetnek fel hosszú totál és nagytotál felvételeiben, mint például a „Moonrise Kingdom” kezdő jeleneténél vagy a „The Royal Tannenbaums”-nál. A totál vagy nagytotál felvételek nagyon nehezen teremthetők meg, de ezáltal olyan értékesek és teszik lehetővé a jelenet folytonosságának biztosítását. Ezekben tapasztalhatja meg mélységében a néző, ahogy a színészek játszanak.

Egy másik érdekes vonás a filmjeiben a nagylátószögű lencsék használata, még egy karakter közeli felvételénél is. Ez segíti őt abban, hogy bizonyos távolságot megteremtson a karakterekkel szemben, ami a nézőnkben egyfajta kényelmetlen érzetet teremt, mivel akadályozza a nézőt abban, hogy azonosuljon a karakterekkel. Ez a nagy látószög azt is lehetővé teszi a közönség számára, hogy mindig a látótérben tartsa a karakter környezetét, ami a következő

pontomhoz, a díszlet- és jelmeztervezéshez visz.

Wes mindig távol van a valóságtól, de soha nem túlságosan messze. A pasztellszínekkel és lágy megvilágításával minden jelenet egy önálló festménynek vagy fényképnek tűnik. Nem csoda, hogy elnyerte az Oscar-díjat a „Legjobb produkció és a legjobb jelmeztervezésért” kategóriákban a „Grand Budapest Hotel” c. alkotásával. Wes Anderson precizitását nem csak a mozgóképeiben, hanem a „stop motion” filmjeiben

is kifejezi, mint például a „Fantasztikus Mr. Fox” és a „Kutyák szigete”, ahol az egyes állatszörök a mozgása követi a szél fuvallatait.

Tehát most örömmel várhatjuk a következő filmjét, amely a 2020 nyarán érkezik: „The French Dispatch”. Nem számít, mi történik, Wes Anderson ragaszkodik a film filozófiájához, és kevés rendezőnek van ilyen megkülönböztethető és felismerhető vizuális stílusa. Tehát nem számít, hogy ha nem kedveled a filmjeit, kénytelen vagy értékelni a munkáját. Ez teszi Wes Andersont különlegessé.

Pethe Otília – Filmajánló: Az élet maga

Egy átlagos romantikus filmre számítottam, aztán valami egészen lebilincselő és elgondolkodtató élményt adott számomra a rendező, aki nem más, mint az eddig leginkább forgatókönyvíróként tevékenykedő Dan Fogelman (*Last Vegas; Őrült, dilis szerelem; Aranyhaj és a nagy gubanc*). A szereplőgárda is sokszínű, ugyanis olyan színészek sorakoznak fel a filmben, mint Oscar Isaac, Olivia Wilde, Antonio Banderas, Anette Bening és Samuel L. Jackson.

A történet New Yorkban indul egy Bob Dylan számmal, de egészen Spanyolországig szól a dal. Kezdetben azt gondolnád, egy pár szerelmét meséli el, de ennél sokkal többet mond az emberi kapcsolatokról. Keresni fogod a főhóst és találgatni fogsz a mellékszereplőkről.

Szemmel láthatóan életlenül életesekek a beállítások és kiállítások ebben a szerepjátékban.

Hogy miért is választottam ezt a filmet? Egyrészt azért, mert ehhez hasonló felforgatókönyvfejezeteket mozgóképen megelevenítve még nem láttam. Úgy vezet félre, mint részeg sofőr a záróvonal mentén: kacszva. Csakhogy itt a rendező tudatosan akar megtéveszteni. A teljesen megbízhatatlan narrációban nehezen lelni rációt kezdetben, de érdemes tovább forgatni minden képkockáját, míg kirakódik a bűvös történet. Egyszerre vicces és csal könnyeket a szemedbe, gyengéd és indulatos, erős és megindító. Többet nem árulnék el róla, mert nem a saját szemüvegemet akarom rátok adni, de remélem, hogy ezzel az ajánlással kicsit élesítek a tieteken

